

Život nebo smrt

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Romance, slash, AU

Upozornění: 18+ (je tam sex, možná ho neuvidíte, ale je tam)

Postavy: Harry Potter, Severus Snape

Popis příběhu: Další interakce Harryho Pottera a Severuse Snapea, tentokrát tu jde malinko o život.

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

Viděl jsem ho. Vnímal jsem ho každou buňkou svého těla. *Ano.*

Stál tam v kruhu bystrozorů, hlavu skloněnou, ruce volně podél těla. Čekal na svůj ortel. Pokojně, bez odporu.

...Severusi. Ne. Přežil jsi tolik nástrah života, udělal tolik dobrého, abys odčinil hříchy svého mládí. Přece tě nezlomili. Tebe ne.

Zelenýma očima se mihl strach. *Co když jsem čekal moc dlouho?* Pevně stiskl oční víčka. *Nedovolím.*

„Severusi Tobiasi Snape, byl jste obviněn ze spolčování se s černokněžníkem, jehož jméno se neříká, z mnohonásobného mučení a podílení se na mučení a vraždy Albusa Percivala Wulfrica Briana Brumbála. Byl jste jednomyslně shledán vinným ve všech bodech...”

Ne... „Ne!“ pronesl Harry pevně a povstal z přední lavice.

„Pane Pottere, laskavě si sedněte a nerušte zasedání vrchního soudu,” pohrozil mu soudce přísně.

„To nemohu dovolit, pane. Budu vypovídat!” vyhlásil mladý hrdina a rozhlédl se po místnosti.

Soudce si ho zkoumavě přeměřil a posunul si brýle na nose. „Svého práva jste se vzdal...”

„Tak to беру zpět. Musíte mě vyslechnout!” naléhal Harry.

„Co ta náhlá změna?“

Harry se nadechl a zadíval se na Severuse tiše stojícího mezi bystrozory. „Je nevinný!“

„No, trváte-li na tom...“

„Trvám, ...pane,“ přisvědčil mladý kouzelník.

Soudce kývl. „Předstupte tedy a mluvte.“

A Harry James Potter mluvil...

ooOoo

Když jsem uslyšel rozsudek, nedokázal jsem potlačit třas těla. Život mi pomalu proklouzával mezi prsty. I když to vlastně nebyla žádná novinka. Dělo se to už od mého narození.

Nedíval jsem se. Nemohl bych. To bych prostě nedokázal. Už jen vnímat jeho přítomnost bylo téměř k zešílení. Byl tak blízko a přece stovky světelných let vzdálený.

Dovolil jsem si vydechnout zadržovaný dech. *Můj. Jednou byl můj. Prožít takovou chvíli a zemřít. Je to přijatelné? Možná. ...Ano.* A přesto si zoufale přejete zažít to znovu. Ještě aspoň jeden dotek, jeden pohled, jedno pohlazení, lehké políbení... Vyvede vás z temnoty, do níž neodvratně směřujete.

Všechno se zdá být tak nepodstatné, když žijete jednou chvílí. I kdyby to byla jen pomíjivá vteřina.

Vzpomeneš si ještě, Harry? Myslíš na ty chvíle s láskou nebo s odporem? Mně daly sílu žít a pokračovat. Co provedly s tebou? Dokážeš mi někdy odpustit? Ne... Vyvrženci pekla si odpuštění nezasluhují. Měl jsem si na to už dávno zvyknout.

A přesto bych si to přál. Strašně.

Tolik jsem ti za ty roky ublížil. Jak by mohla jedna chvíle vášně všechno jen tak smazat...

Vybavuješ si ještě Deanův les, Harry? Já ano, každou vteřinu mám vyrytou v srdci jako otisk kopýtek mé laně ve vlhké půdě... Pamatuji si na to zlostné zablýsknutí ve tvých očích, když ti došlo, kdo před tebou stojí a komu patří ten zářící patron.

Slyšel jsem to prudké nadechnutí, když ses chtěl uchýlit k nějakým tvrdým a krutým slovům, na která ovšem nikdy nedošlo. Umlčel jsem tě. Ale asi ne tak, jak by sis to býval představoval.

Má ústa drtila ta tvá s naléhavostí a intenzitou a ty ses..., můj ty Merline, tys mě neodmítl. Ne. Možná tě to v prvním okamžiku napadlo, možná jsi chtěl začít křičet záští, ale pak se v tobě něco změnilo. A něco se změnilo ve mně. V nás obou.

Moje srdce není z kamene. Nikdy nebylo. Možná bylo předtím zmrzlé na kost, ale kámen to nebyl. Jak by také mohl, když se v té chvíli všechny krusty roztříštily a sesypaly se na zem. Bože, ten pocit mi málem vyrazil dech. Jak dlouho už jsem něco takového necítil?

Mé prsty se zamotaly do tvých vlasů a ty tvé se roztančily po mé tváři. Málem jsem zakřičel blahem. Při kontaktu s tvou kůží se mým tělem rozeběhlo mravenčení. A polibek neustával. Ne. *Pane, dej, ať tahle chvíle trvá věčně. Víím, že kdybys chtěl, mohl bys to zařídit...*

Ani jsem si neuvědomil, kdy jsem zůstal bez šatů. Netuším, kdy jsem svlékl tebe. Žíznil jsem tou potřebou. Jen se natáhnout a dotknout. Ano, opravdu jsem to mohl udělat. Všechny krásy nebes jsou tak přeceňované v porovnání s tebou. Ten, který dával dohromady sedm divů světa, musel být prostě blázen...

Jen jsem tam tak stál a zíral na tebe, to vím jistě. Jak jinak si mohu vysvětlit, že jsi mi vyšel vstříc? Že ses mě opravdu dotknul? Zlehka přejel bříšky prstů po mé klíční kosti a sevřel rameno? Kde byla ta zloba, zhnusení, které jsem vídal tolik let? Není pro ně ve chvílích vášně místo? Možná. ...Ano.

Natáhl jsem okouzleně ruku a přejel po tvé tváři. Přivřel jsi oči. *Merline... Měl jsem tehdy zemřít, protože tohle bylo k nepřežití.*

Kůže se ti ve třpytu hvězd jen leskla. Vypadalo to, že jsi žádnou zimu nevnímal. A konečně se objevily smaragdy, pohlédly na mě a... hořely plamenem. Byl to jen sen, musel být. Protože copak se vaše touhy opravdu plní? Copak se záznaky stávají? Nemám tušení, mně se vyhýbají obloukem...

Snažil jsem se nadechnout a vyšlo ze mě jen zachrčení. *Bud' můj a já budu tvůj... navždy.*

Kůže na kůži se tiskla v naléhavém objetí. Prsty nenechavě přejížděly po těle. Byly moje nebo tvoje? Hladové. Žebraly a prosily, toužily. Kdo by jim nevyhověl, kdo by odolal? Železná vůle pukla vedví, každé předsevzetí se rozplynulo v nicotě. Byl jsem ztracený. Mohl bych oslepnout, mohli by mi vzít hmat, sluch by mohl vyhasnout a stejně bych neodolal. Všechny moje receptory byly zahlcené a mým tělem se vzdouvala rozkoš jako větrná bouře. Neuhasitelná. Copak jste se už někdy pokusili vzepřít žvlům? Nemožné. Bojujte s větrem a on vás srazí na kolena jemným vánkem. Bojujte s vodou a ona vás pohltí. Bojujte s ohněm a ten vás pozře. Se zemí bojovat nelze, vždyť jste z ní povstali, ona vás přijme s otevřenou náručí...

Vše marné.

Tvé tělo bylo tak pružné a poddajné a to moje chtělo stále víc. Ochutnat něco ze tvé sladkosti. Lačnil jsem po tobě celou svou duší.

Svezl ses na pevnou zem a mě jsi vzal s sebou. Naše oblečení bylo všude kolem nás. *Čert ho vzal.* Švihl jsi hůlkou a vzduch kolem se trochu ohřál. Proč jen mě tohle nenapadlo? Když má člověk před očima slunce, mozek uvízne v zatmění.

Možná si to nikdy neodpustím, ale litovat nebudu. Jak bych také mohl...

Tvůj dech mě hladil, tvé tělo obepínalo a já jen hořel. Přemýšlel jsem, jestli vzplanu jako pochoděň a rozpadnu se ve tvých rukách na prach. Možná by to bylo lepší. Zdejší les by se mi k poslednímu odpočinku líbil... Udýchané tělo pode mnou se napjalo jako luk. Tvář jsi měl téměř bolestivě sevřenou, a pak se uvolnila slastí. Dech se mi zadrhl a měl jsem pocit, jako bych měl vyletět z kůže. Zmítal jsem se v blažených křečích, srdce mi v hrudi skákalo přemety, ale díval jsem se na tebe dál. Možná už nikdy nedostanu druhou šanci.

Zabořil jsem hlavu do tvého hrudníku. *Ještě malou chvílku míru, prosím!*

Pak jsem se nadzvedl a pomohl ti vstát. Už ses na mě nepodíval. Chápal jsem to. Oblékl ses, sevřel v rukách meč a odešel jsi do tmy.

Zatnul jsem prsty do pěsti a třísknul do nejbližšího stromu. Bolelo to, ale ne tolik jako ten pocit na hrudi. Chtělo se mi křičet, ale nemohl jsem. Stejně bylo pozdě. Byl jsi už dávno pryč.

Když jsem tě následně viděl, byl jsem na pokraji smrti. Události v Chroptící chýši už mám jen v mlze. Naginiho jed dávno klokotavě proudil mými žilami a požíral mě zevnitř. Ale pohlédnout na tebe, naposledy spatřit zelené nebe a dokončit svůj osud bylo v té chvíli vše, co jsem si mohl přát.

Myslel jsem si, že jistojistě zemřu, ale přežil jsem, ani nevím jak. Neřekli mi to. Probudil jsem se v cele. Čemu jsem vděčil za to, že mými spolunocležníky nebyli mozkomorové, nevím... Ale jsem tomu neskonale vděčný. Nevzali mi vzpomínky. Tuhle jednu by s určitostí smlsli jako malinu.

Čekal jsem na odsouzení a věděl jsem, že není žádná naděje. Přijmu trest s klidným srdcem. Peklo nebo Azkaban, jaký je v tom rozdíl?

A pak jsem tě uslyšel. Mluvil jsi tak pevně a odhodlaně. Taková víra. Nikdo by tě nedokázal zadržet. *Proč?*

Oči mám jen pro tebe. Je mi jedno, co říkáš. *JE MI TO JEDNO!* Není to důležité. Nic už mě nezachrání, ani ty ne... Tak odhodlaný, mladý a krásný... *Jednou jsi byl můj.*

Trvalo to dlouho a ty jsi stále mluvil. Uši nic nepřijmou, když se na vás dívají smaragdy. A tak mě překvapilo, že mi sundali pouta. Nechápal jsem to. Tělem mi vibroval úžas. Jak se ti to jen mohlo podařit?

Ale to už mě vedli pryč. A neviděl jsem bránu smrti, ne, byly to dveře ke svobodě... Postrčili mě dovnitř. A já šel. Proč bych také nešel? Možná proto, že mi nohy vypověděly službu. Opřel jsem se o stěnu a zem pode mnou se začala neochvějně přibližovat. Pak mě ovšem sevřely silné paže a zastavily můj pád.

„Pojď domů, Severusi,“ pronesla ještě mladá ústa a já se podvolil.

Jen by mě zajímalo, kde to DOMŮ vlastně je...